

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vera Concilii Tridentini Historia

Contra falsam Petri Suauis Polani narrationem

Pallavicino, Sforza

Antverpiae, 1670

Syllabus Errorum Historiae Suauis, de veritate facti; qui errores certissimis testimoniis euidenter hoc Opere conuincuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11642

SYLLABVS

*Errorum Historia Suavis, de veritate facti; qui
errores certissimis testimoniis euidenter
hoc Opere conuincuntur.*

1. **A**lt, corrogationem ex Indulgentiis ad ædificationem Basilicæ S. Petri, à Leone X. in supplementum exhaustæ prodigentiæ quesitam: cum tamen ante illum Iulius II. ob grauissimas iacturas exinanitus pecuniâ, ad id voluntarium subsidium Fidelium ei ædificationi curandæ recurreret. *Lib. 1. c. 1.*

2. A Leone X. fuisse sorori Mag. lalenæ concessam eam pecuniam, quæ inde in Saxonia & vicino tractu colligeretur. Felix Contelorius, harum rerum petitiuissimus, fallum id reuincit ex Vaticanis tabulis. *Lib. 1. c. 3.*

3. Hæresim Lutheranam fuisse ex eo natam, quòd lucra Indulgentiarum diuendita fuissent. Lutherus ipse & Sleidanus id reuincunt, qui nunquam huiusmodi causam inter alias ab iisdem adductas numerant. *Lib. 1. c. 3. & 14.*

4. Ad maiorem ex Indulgentiis pecuniam colligendam, fuisse illarum promulgandarum officium non Augustinianis, ut mos erat, commissum, sed Dominicanis. Nullus eiusmodi mos fuerat; nam Iulius hoc munus antea Franciscanis imposuerat, & Leo X. vnâ cum Archiepiscopo Moguntino eorumdem Franciscanorum Guardianum, ut vocant, in pluribus Germaniæ locis ad easdem promulgandas delegerat. Moguntinus verò delegit Ioannem Tetzelium Dominicanam, qui cum laude apud Equites Theutonicos eodem munere functus erat. *Lib. 1. c. 3.*

5. Indulgentias fuisse à Leone X. in

omnibus Catholicis regionibus euulgatas. Non in omnibus, sed in certis quibusdam regionibus hæ ab eo promulgata. *Ibid.*

6. Indulgentias promulgatas fuisse anno 1517. quo Lutherana hæresis orta. At literæ Apostolicæ de iis exaratae sunt anno 1514. & sub initium anni 1515. & euulgatae anno 1516. *Ibid.*

7. In Saxoniam tractu, ad emolumenta Indulgentiarum accipienda, fuisse designatum Commissarium Episcopum Arcimboldum, adhuc retinentem mercatoris Genuensis mores. Arcimboldus id temporis nec Episcopus erat, nec Genuensis, nec mercator, sed Patricius Mediolanensis: nec ille Saxonicae pecuniæ quarendæ impositus. *Ibid.*

8. Lutherum primò in Quæstorum abusus, & postea, re diligentius inspectâ, in Indulgentias generatim inuectum. Atqui Lutherus primariò Indulgentias oppugnauit in iis thesibus, quas in primo aduersus Ecclesiam motu edidit. *Lib. 1. c. 4.*

9. Romanos obiecitse Luthero testimonia petita ex iis, quæ Ecclesia tradit de Purgatorio, Pœnitentiâ, peccatorumque remissione; vnde de iisdem ortam disceptationem: Et tamen plurimi de his errores iisdem in thesibus habebantur. *Ibid.*

10. Cardinalem Caietanum iussu alicere promissis præmiis Lutherum ad obedientiam. Id nec ex misso ad Caietanum diplomate apparet; nec à Luthero, dum congressus simul cù Caietano habitus narrat, indicatur. *Li. 1. c. 9.*

11. Caiet-

11. Caietanum & Lutherum foisse bis vnâ congressos. Ex vtriusque literis patet, ter eos simul collocutos. *Ibid.*

12. Lutherum foisse asperis verbis à Caietano è conspectu submotum. Lutherus in sua narratione non modò de hoc non queritur, sed altè commendat humanitatem, quâ à Caietano acceptus habitusque. *Ibid.*

13. A Luthero datas literas ad Legatum, postquam ab ipso prouocarat, & Augustâ discesserat. Ex iisdem literis & ex memorata narratione liquet, à Luthero nondum Augustam id temporis relictam, nec appellationem à Cardinali interpositam. *Lib. 1. c. 10.*

14. Lutherum diplomate per Caietanum promulgato impulsus ad rursus prouocandum. Verùm hoc diploma promulgatum 13. Decembris Linzi, & Lutherus iam Wormatiæ 28 Nouembris prouocauerat. *Lib. 1. c. 12.*

15. Hæresim Zuinglianam foisse ortam ex aduentu Tigurim cuiusdam F. Samsonis, Indulgentias promulgantis, adeoque ex auaritia Pontificis, pecuniam aucepantis. Zuingliana tamen hæresis ante Samsonis aduentum orta fuerat; neque primùm, vti Lutherana, versata in Indulgentiis oppugnandis, sed in aliis grauioribus & diuersissimis capiibus. *Lib. 1. c. 19.*

16. Ad Wormatiensem Conuentum foisse relatum de morte Luthero inferenda, tametsi Cæsaris fides obstaret. Nulla huius rei mentio est in literis Aleandri, qui & nouit & perscripsit ad Pontificem minima quæque ad huiusmodi negotium pertinentia. *Lib. 1. c. 28.*

17. Sententias Cardinalium de morum reformatione ab Adriano agitata, esse recitatas in quibusdam aduersariis Episcopi Fabrianensis. Fabrianum est oppidum Episcopatu carens, & Fran-

ciscus Cheregarus, quem sæpè Episcopum Fabrianensem vocat, fuit Episcopus Aprutinus. *Lib. 2. c. 4.*

18. Leges in Germania de Ecclesiastica disciplina promulgatas, foisse septem ac triginta; cum fuerint trigintaquinque. *Lib. 2. c. 11.*

19. Carolum Quintum in literis ad Clementem VII. datis, significasse, se quò Pontifici studeret, honestis Germaniæ precibus aures oblituisse. Adiditque, partim cauto consilio inductum foisse Cæsarem ad tantum arcuum euulgandum, quo dederit occasionem hominibus credendi, reuerentiam erga Pontificem esse artem politicam, Religionis titulo contectam. Sed vox illa, *honestis*, vti nec illa alia, *necessitas*, quam idem Polanus alibi recitat, haud precibus Germaniæ à Cæsare adiciuntur; quin semel additur, *importantis*. Cæsar nequaquam scribit se adductum voluntate gratificandi Clementi, sed obseruantia erga Sedem Apostolicam. Neque apparet, quale sit arcuum eiusmodi, quod tante omnibus offensionis fuit, cum Cæsar ibi Conuentum Spirensem nominet Conciliabulum, ac abominetur Lutherum vt impium & insanum. *Lib. 2. c. 16. 17.*

20. Clementem, anno antequam Cæsari se adiungeret, hominibus imposituisse, simulatâ pacis cupiditate, patrique cum Carolo & Storta amicis. Pontifex ab initio vtrique parti eodem tenore respondit, vti & omnes literæ, & omnia eius æui monumenta testantur. *Lib. 2. c. 16.*

21. Zuinglium & Lutherum abique vlla inter se communicatione, & in diuersa regione positos, omnino consensisse in sententis eudendis vique ad annum 1525. quo solum de Eucharistia dissenserint. Sed quamvis hi in multis consenserint, tamen Zuinglius à Luthero dissensit, & ante annum

Historia
Concilij Trid.
Part. I.
STV
5.

num 1525. & in primario capite, de culpa Originali. *Lib. 3. c. 1.*

22. Cæsarem Bononiæ à Pontifice coronatum, quòd hic existimaret minime decere, vt Romæ spectarentur, qui biennio antè eam dirpuerant. At Pontifex ad Germanicum Nuntium perscripsit, si Cæsar Italicam pacem cogitaret, sibi gratius fore ab eo Romam peti tum veteris moris seruandi, tum incommodi vitandi gratiâ. Sin Cæsar bellum prosequi vellet, se neglectis incommodis Bononiam accessurum. *Lib. 3. c. 2.*

23. Pontificem hic Cæsari Concilij conuocationem dissuasisse eum infructuosam pariter ac perniciosam. Atqui Pontifex eodem anno post congressum Bononiensem ad Cæsarem scripsit, sese consentaneè ad ea quæ de isto negotio Bononiæ coràm egerant, & pro Cæsari satis perspecto suo in commune bonum studio, moram isti rei non interpositurum. *Ibid.*

24. Vanam, parumque religiosam Orationem ab Archiepiscopo Rossanensi ad Augustanum Conuentum habitam in peruiugio festi Corporis Christi. Reuerà hæc alia fuit, multumque distat ab ea quam Suauis fingit, vt patet comparanti. *Lib. 3. c. 3.*

25. Lutheranos leuibus in rebus Augustano in Conuentu consensisse cum Catholicis. Consensere in rebus grauissimis. *Lib. 3. c. 4.*

26. Pontificem parum aut nihil propensum in Concilium, non consensisse vt illud conuocaretur, nisi in vrbe Pontificia, prouidentem fore, vt nunquam Germani eam loci conditionem subirent, prout reipsâ contigit. Centrâ Pontifex Mantuam obtulit, urbem Germanis admodum gratam. *Lib. 3. c. 5.*

27. Multam diffidentiam inter Pontificem ac Cæsarem circa res Concilij versatam. Inter ea tamen rerum capita,

Pars I.

quæ Pontifex ad Cæsarem per Episcopum Deithorensem misit, hoc erat secundum: Vt Cæsar Concilio interesset, eoquæ discedente Synodus soluta censeretur. *Ibid.*

28. Pontificem duriores se in sectarios, & uariorem in Cæsarem præbuisse, quòd hic Augustæ aliquid indulgentiæ illis se daturum significasset. Clemens autem hoc maxime cupiebat, vt sectarij quocumque tolerabili modo reuocarentur, vt patet ex recitata ipsius ad Cæsarem epistola. *Lib. 3. c. 7.*

29. Pontificem prouisionem non seruasse factam Cæsari, se cum alijs Principibus fœdus non initurum; quòd fœdus cum Gallis ad Mediolanum occupandum sanxisset. Contrarium tradit non modò Guicciardinus, sed Petrus Superantius Orator Venerus, in exquisita earum rerum narratione. *Lib. 3. c. 12.*

30. Conuentionem nuptiarum neptis, à Pontifice cum Rege Francisco initam, originem duxisse ex vltimis simultatibus, occasione præcipuè Concilij inter Pontificem & Cæsarem exortis. Et tamen hæc nuptiæ ante quadriennium primum, & mox biennio antequam fierent, nullo adhuc inter Pontificem & Cæsarem simultatis vestigio exorto, tractatæ fuerant, & coràm ab ipsis, & per Aleandrum Nuntium, Cæsare annuente. Ac postremò Cæsar ipse Bononiæ Pontificem ad eas extimulauit, effecitque vt eadem accelerarentur. *Lib. 3. c. 14.*

31. Clementem harum nuptiarum cupiditate se in Galliam deportasse. Certum est ex omnibus monumentis, nihil eo inire à Pontifice questum præter Ecclesiæ commoda, quæ simul Cæsari conducebant. *Ibid.*

32. Sexto post latam à Clemente VII. in Henricum VIII. sententiam die, fuisse huius responsum Romam

L I I I I

alla-

allatum. Biduo post allatum fuit. *Lib. 3. c. 15.*

33. Cæsarem auditis iis quæ Nuntius Rangonius super Concilio proposuerat, questum cum Pontifice, quod aliter quam Bononiæ conuentum fuerat, ageretur cum Protestantibus, atque ita ut ipsi se delusos arbitrentur. Has literas fuisse 8. Iunij in Senatu lectas. Atque hoc loco recitat Cardinalium sententias, multa immiscens mendacia. Porro è contrario, ab eo tempore quo Cæsar & Pontifex Bononiæ simul congressi, ab utroque ex composito tradita fuere mandata, duobus Administris in Germaniam Legatis, qui simul coniuncteque egerunt ex formula à Pontifice & Cæsare simul composita. In Actis autem Senatus nulla harum literarum mentio fit. Proinde veritas rei, & veræ Cardinalium sententiæ de hac re referuntur. *Lib. 3. c. 16.*

34. Paulum III. hoc nomen in inauguratione accepisse, cum in electione Honorius V. dici voluisset. Ex Actis Comitiorum & Senatus, ac ex Ephemeride liquet, nullum aliud ab eo nomen quam Pauli optatum. *Ibid.*

35. Cardinales à Paulo fuisse in Senatu designatos ad mores restituendos 12. Nouemb. Fuere designati die 13. *Lib. 3. c. 17.*

36. Cardinales à Paulo disciplinæ restituendæ præfectos fuisse tres. Fuere quinque, ac præterea Episcopi tres. *Lib. 3. c. 17.*

37. Congressum Vergerij cum Luthero Ecclesiæ ignominiam, Luthero autem gloriam peperisse. Contrarium patet ex *lib. 3. c. 18.*

38. Cæsarem in Senatu Romæ locutum die 28. Aprilis; hic tamen fuit dies ab eius Româ discessu decimus. *Lib. 3. c. 19.*

39. Fuisse sex Cardinales ac tres Episcopos designatos, qui agerent de

conuocandi Concilij ratione. Cardinales fuere septem, itemque vnus Episcopus, designati. *Ibid.*

40. Pontifici haud Concilium displicuisse id temporis, quo Gallus armis Italianam conturbabat, speciosam inde occasionem arripienti Concilij munimendi. Polanus ipse post paucas paginas refert, Concilium Mantuæ non habitum, quod Mantuanus Dux vim militum hac de causa cum stipendiis pro munimento veller; Pontifex autem armatam Synodum noller. *Ibid.*

41. Vel mediocri ingenij hominibus visam importunam Concilij indicationem, exorto inter Cæsarem & Galium bello. At cuncti inculcarunt, Concilium habendum, quamuis omnia obstitent, alioquin Germaniam perituram. *Lib. 4. c. 1.*

42. Difficultatem quæ interuenit conuocationi Concilij Mantuam, natam ex certamine inter Pontificem & Ducem, vtrius eorum auspiciis militaturus essent præsidij, quibus vrbis & agrj Mantuani, durante Concilio, defensio commendanda erat. Cuius tamen rei nec vola nec vestigium cecegit in literis mutuis Principum amborum: sed in iis exprimitur causa istius difficultatis longè diuersa. *Ibid.*

43. Pontificem permisisse, ut exemplar legum super Aula Romana destinatarum, in Germaniam perferretur, ut æmulis ostenderet, Romæ rem serio agi, sed doluisse, illud impressum. Atqui Paulus III. mandatis, quæ Ministris ibi tractaturis dedit, hoc præcepit primum, ne quidquam ab iis scripto proponeretur; fore enim, ut quæ scripto data essent, mox typis per hæreticos vulgata circumferrentur; capitis indidem occasionibus inculandæ ac mordaciter perstringendæ Curie Romanæ, prout sub alijs Pontificibus vsu venerat. Quam etiam ob causam

verabat induci ab iis mentionem vitiorum quibus Roma laborabat. *Lib. 4. cap. 5.*

44. Pontificem dum Nicæam se contulit, voluisse non tam Christiani Orbis paci conciliandæ, quàm Mediolanensi dominatui in suam familiam inuehendo studere, oblato tributo vtrique Regi. De hac re ne vllum quidem verbum extat in iis monumentis, quibus arcana Pauli pro Farnesia familia tractationes sub commodiori etiam tempore narrantur. Constat autem contrarium, videlicet, Paulum conatum suadere Cæsari, vt boni publici causâ ditionem illam seu Regi Francisco cederet, seu Aurelianensi Duci concederet. *Lib. 4. c. 6.*

45. Postulatâ ab vtroque Principe Concilij prorogatione, Pontificem statim non tam vt illis quàm vt sibi satisfaceret, assensisse. Contra liquet ex Tepoli Legati Veneti narratione, inter propositas pacis conditiones hanc fuisse, vt Gallia Rex Concilij celebrationi adhereret; sed Regem id abnuisse præstare in gratiam Cæsaris, annuisse tamen in gratiam Pontificis. *Ibid.*

46. Pontificem humanis allatis tantum rationibus Cæsari dissuasisse, ne approbaret pactiones in Conuentu Francofordiensi ab hæreticis propositas. Pontifex semper obiecit honoris Diuini causam vt validissimam, ostendens se habere pro certo, eam à Cæsare ob nullas vnuquam humanas rationes neglectum iri. *Lib. 4. c. 8.*

47. Episcopum Montis Politiani fuisse in Germaniam à Pontifice missum causâ Conuentus Francofordiensis. Mons Politianus id temporis Episcopali dignitate carebat. Et missus eò fuit Ioannes Riccius, Aulicus Cardinalis Farnesij, vulgo à patria dictus Mons Politianus. *Lib. 4. c. 9.*

48. Concilium post eiusdem Riccij

discessum fuisse prorogatum. Constat Concilium in Senatu prorogatum 30. Iunij, & Ioannem Riccium 20. Augusti missum. *Ibid.*

49. Cæsarem haud profectum, assensuræ an disseniret colloquio Norimbergæ destinato. Extat in pluribus monumentis, Cæsarem dissensisse. *Ibid.*

50. Legatum Farnesium à Cæsare discessisse ob indictum ab eo super Religionis rebus conuentum & colloquium. Re tamen verâ institit ipse apud Pontificem, vt reuocaretur, ne ob præsentiam isthic suam particeps esse videretur consiliorum Cæsaris, Franciscum Regem in tractatione pacis cunctatione artificiosâ suspendentis. *Lib. 4. cap. 10.*

51. Episcopum Mutinensem, Pontificium apud Ferdinandum Nuntium, publicè in Wormatiensi colloquio Pontificis nomine promississe Concilij conuocationem in urbem Vicentiâ opportuniorem. Hoc solum dixit, Concilium à Pontifice coactum iri, quancumque Cæsari & Germaniæ placuisset. *Lib. 4. c. 12.*

52. Nuntium præterea dixisse, à Pontifice Cæsari permissum huiusmodi colloquium, vt præludium rerum in Synodo decernendarum. Nuntius numquam significauit huiusmodi colloquium permissum à Pontifice, qui, vt in mandatis declarauerat, illud semper repudiauerat & detestatus fuerat: neque is potuit dicere, esse colloquium Concilij præludium; in eo enim & orationi & sibi repugnasset; namque vterque testatus fuerat, de rebus omnibus vel in Concilio statutum iri, vel concordiam aliâ ratione inuendam. *Ibid.*

53. Vergerium ad hoc colloquium accessisse Pontificis quidem operâ, sed specie Gallici Administrari, vt causâ oportu-

portunius faueret. Antequam hoc accideret, Cardinalis Aleander ad Pontificem perscripserat, Vergerium obloqui & minari Sedi Apostolicæ, & cum Lutheranis amicitiam fouere. Quare Pontifex significandum Imperatori curauit, vt illi suaderet reditum in suam Ecclesiam, aut certè illum excluderet à conscientia tractationum istarum. *Ibid.*

54. Wormatiensem conuentum arte Pontificiorum fuisse protractum, & irritum redditum. Nuntius Moronus cunctis ferè, quæ ad Farnesium mittebat, literis queritur, eam moram iniectam astu Lutheranorum, præstolantium Cæsaris discessum, quò Religionis libertas illis maneret. *Ibid.*

55. Contarenum Legatum in Ratisponensi conuentu apud Cæsarem se excusasse de facultate sibi à Pontifice minimè concessa ad Fidei res statuendas, hanc enim facultatem à Pontifice inseparabilem esse: verùm si in rebus Fidei Lutheranis cum Romanâ Ecclesiâ sensissent, se daturum operam, vt in reliquis Germaniæ satisfaceret. Hoc postremum omnino aduersatur primo capiti mandatorum quæ acceperat. *Lib. 4. c. 13.*

56. In conuentu Ratisponensi nihil magnum peragi potuisse, Pontificiis Administris in partem tractationis venientibus. Suauis ipse refert, Contarenum ad eò concordiam conciliandam se impendisse, vt Romæ multorum obtestationem incuteret. *Ibid.*

57. Rebus in conuentu Ratisponensi actis, Pontificem permotum non modò ad concedendum, sed etiam omni ope procurandum Concilium. Pontifex ante hunc Conuentum per tot Legatos, per tot Nuntios, tot precibus sumptibusque Concilium procurauerat, vt ne leuiter quidem de eius voluntate subdubitari possit. *Ibid.*

58. Contarenum ob legationem, non satis ex voto Pontificis gestam, ab eodem minus honorificè exceptum, Pontifex antequam Lucæ Contarenum purgationem audiret, eum humanissime accepit, & Bononiensi legatione remuneratus est. *Lib. 4. c. 15.*

59. Concilij Legatos Româ discessisse 26. Augusti. Legati non sacre designati, nisi 16. Octob. *Lib. 5. c. 1.*

60. Viseum Cardinalem fuisse à Pontifice in Germaniam legatum, tamen Cæsari non admodum gratum, Cæsari nullo pacto Viseus ingratissimus erat, sed eius legatio alias ob causas minus grata. *Ibid.*

61. Præceptum Legatis à Pontifice, ne quid publicè solenniterque agerent, nisi acceptis Româ mandatis, quæ suo tempore mittenda. At mandata ipsa in præsentia data. *Lib. 5. c. 4.*

62. A Pontifice in illos ad Concilium viros sibi supra alios fideles; sic nominat Italos, Aula Romanæ, vix affinitar, magis addictos. Pontifex promiscuè omnes cuiuscumque Nationis homines eò sollicitauit. *Ibid.*

63. A Pontifice in illos huiusmodi viros fideiiores lentius ad Concilium ire. Hi citò ad Concilium peruenere. *Ibid.*

64. Legatos abnuisse, publicè in primario templo audire Oratores Cæsareos, ne in tanta Patrum infrequentia Concilium inchoaretur. Sed alia utilis ratio huius rei ad Cardinalem Farnesium perscripta est. *Ibid.*

65. Sub anni finem mandatum à Cæsare Granuellano, vt conuentum Norimbergensem peteret, relicto Tridenti Mendoza. Hi post anni finem eò peruenere. *Ibid.*

66. Concilium à Pontifice dissolutum, antequam Cæsar Italianum attingeret. Id accidit post habitum Buxen in Insubria congressum. *Ibid.*

67. A Duce Albano, qui pro Cæsare cum Henrico Octavo Angliæ Rege schismatico sese coniunxerat, fuisse ad Farnesium perscriptum, Pontificem consensisse, ut Cæsar in Pannonia videretur auxiliis Protestantium, qui Henrico peiores erant; namque ab hoc sola Pontifici obedientia, ab illis plura Fidei dogmata pernegabantur. Dux Albanus hoc solum obiecit, Franciscum Gallicæ Regem fuisse ad Prouinciarum Catholicarum cladem coniunctum Othomanno, qui in Fidei rebus Anglo deterior erat. *Ibid.*

68. Pontificis diploma ad Cæsarem de Edicto Spirensi fuisse datum 25. Augusti: cum tamen datum fuerit 24. Augusti. *Lib. 5. c. 6.*

69. Pontificem conquestum cum Cæsare, quod imperitos ad iudicium de Religionis rebus ferendum admitteret. Pontifex questus fuit, non imperitos, sed laicos admissos. *Ibid.*

70. Pacificationem inter Cæsarem & Gallum fuisse sancitam 24. Septembris; cum sancita fuerit 17. Septembris. *Lib. 5. c. 7.*

71. A Pontifice fuisse Concilij suspensionem sublatam per diploma promulgatum 24. Nouembris. Id contigit 19. eiusdem mensis. *Ibid.*

72. Cæsarem & Gallum in pactio-nibus conspirasse, ad Concilium & emendationem Aulæ Romanæ procurandam, unde omnes turbæ. Inter pactio-nes hæc non legitur. *Ibid.*

73. Pontificem perspexisse angustias temporis, Episcopis distantibus ad Concilium aduendum statuti; sed voluisse ut Concilium inchoaretur per paucos Italos, Aulicosque sibi addictos, cum initio tractanda esset agendi ratio, ex qua reliqua pendebar. At in prima Sessione, à Pontifice vsque ad 13. Decemb. retardata, quod plures exteri Patres interessent, numerati fuere

plures Episcopi & Theologi aliis Principibus quàm Pontifici obnoxij. *Ibid.*

74. Pontificem cupientem Cæsari conciliari, mandasse Nuntio, ut id apud Cæsarem efficeret, oblati aduersus Othomannum & Protestantes subdiis; atque hoc feliciter à Nuntio peractum. Hoc prorsus aliter se habuit, ut constat. *Lib. 5. c. 8.*

75. Pontificem, quod se opponeret omnibus incommodis quæ Cæsar subitatus aduersus ipsum in Wormatiensi Conuentu præciperet aut permitteret, statuisse ad hunc legare Cardinalem Farnesium, qui Wormatiam transiens, quæ illic essent in rem opportuna præciperet amicis, & ex proximo rebus consuleret. Id aliter contigit, ut liquet *lib. 5. c. 8.*

76. Pontificem interea misisse ad Ferdinandum cum potestate Nuntij Fabium Mignanellum Grosseti Episcopum. Mignanellus hoc tempore hoc Episcopatu non fungebatur. *Ibid.*

77. Farnesium quoddam certas ob causas legatum fuisse. Alia eius legationis causa probatur. *Lib. 5. c. 8. & 12.*

78. Cum diplomati Legatis dato adiectum fuisset, ut res agerentur in Concilio cum Patrum consensu, hanc conditionem fuisse expunctam, in gratiam Legatorum, qui Pontifici exceperunt, noxiam videri talem ex Episcoporum arbitrio dependentiam. Verum id alia ratione contigit, prout apparet ex loco citato.

79. Diploma de Concilio apertendo fuisse allatum Tridentum ante aduentum Farnesij, & ab ipso Farnesio dum transiret, eo allatum fuisse confirmationem. Id Romæ post eius discessum statutum fuit. *Lib. 5. c. 11.*

80. Farnesium celeriter Wormatiam recessisse, quo concepta de ipso à Protestantibus suspicio euanesceret. Atqui Cæsar hoc vnum spectabat, ut Protestantes

stantes terreret eâ consiliorum bellicorum specie, quæ per Legatum cum Pontifice videbatur agitare. *Lib. 5. c. 13.*

81. Farnesinum Cæsari suasisse, vt Parmæ ac Placentiæ translationi ad gentem Farnesiam consentiret, allatis rationibus, quibus liquebat, Cæsarem in Mediolanensi dominatu permanere debere. Hoc vti falsum aperitè reuincitur. *Ibid.*

82. Vectigal pro Parma & Placentia à Paulo III. impositum nouo Duci, octo millibus scutorum constituisse. Constitit nouem millibus ducatorum, vti vocant, Camera. *Ibid.*

83. Consilium de aperienda Synodo 13. Decemb. die fuisse in Senatu vnâ cum Cardinalibus decretum, & postea 30. Octobris ad Legatos perscriptum. Hoc consilium de Concilio eâ die aperiendo capium fuit die 6. Nouemb. & postridie Legatis significatum. *Lib. 5. c. 17.*

84. Allato diplomate 11. Decembris de Synodo inchoanda, fuisse indictum populo ieiunium eodem die, qui hanc solemnitatem antecedebat. Sed præterquam quòd suâ sponte hand verisimile id esse ostenditur, Massarellus in Ephemeride contrarium refert. *Ibid.*

85. In Congregatione generali, habita pridie quàm Concilium aperiretur, fuisse ab Episcopo Asturiensi postulatum, vt diploma legationis recitaretur; sed Cardinalem Ceruinum veritum, ne facultates Legatis concessæ si vulgarentur, circumscriberentur, dicendo tantum effecisse, vt postulatio reiceretur. Hic non Asturiensis, sed Giennensis fuit; neque vt eadem die, sed illâ, quâ Concilium aperiendum esset, diploma recitaretur: nec postulatio reiecta, sed cum exceptione admissa est. *Ibid.*

86. Die 13. Decembris fuisse Legatorum iussu prolixam cohortationis

formulam perlectam, ac deinde Pontificia diplomata promulgata cum Cæsareis tabulis: ac demum, Partibus in genua prouolutis, à Cardinali Montano primo Legato solemnem precationem pronuntiatam. Montanus ante omnia, non post, protulit verba precationis. Cohortationis formula in secunda Sessione lecta est, & in prima Sessione quædam breuior, non per alios exposita, sed ex ipsius Montani ore est expta. *Ibid.*

87. Eâdem die fuisse diploma de aperiendo Concilio auditum. In Sessione dumtaxat subsequenti auditum fuit. *Ibid.*

88. A Legatis malè responsum illi, qui Oratoris Mendozæ Venetis agrotantis nomine procuratorium libellum rursus publicè exposuerat. Contrarium ex Actis patet. *Ibid.*

89. Tunc fuisse ea ex Marthæi Euangelio verba lecta, *Si frater tuus peccauerit in te, vade, & corripe eum inter te & ipsum solum.* Lecta sunt etiam D. Lucae verba, quibus electio duorum & septuaginta discipulorum narratur. *Ibid.*

90. Episcopum Bituninum mala peccasse in Oratione, in auspicijs Concilij ab ipso habita. Id quod ex Oratione ipsa falsum euincitur. *Lib. 5. c. 18.*

91. Pontificem significasse Legatis, haud par esse, vt literæ communi nomine alij scriberentur, sed satis esse, illas quas vel Pontifex, vel Legati nomine proprio darent. Pontifex e contrario exposuit illis distinctè rationem, quâ has literas communes censerebat incribendas ac signandas. *Lib. 6. c. 1.*

92. A Legatis rogatum Pontificem, vt, quò Transmontanis obtaretur, plures Italos Episcopos sibi fideles & obediētes mitteret. Hoc vnum rogatum, vt mitteret Episcopos alicuius exaltationis, nec affectibus obnoxios. *Ibid.*

93. Legatos à Pontifice sciscitatos, num ex Nationum, an ex Patrum numero suffragia essent numeranda; ac insinualle, priorem suffragiorum nuncupationem omnino repudiandam, utpote per quam inutilis esset Itolorum Episcoporum multitudo. Ne minimum quidem veltigium huius rei in Legatorum literis extat. *Lib. 6. c. 4.*

94. De hoc fuisse Româ responsum ex voto Legatorum. Nullum de hoc responso verbum habetur inter alia quæ rescripta sunt. *Ibid.*

95. Solum Gallos omnes restituisse Decreto secundæ Sessionis, ob omissam inscriptionem, *Representans Ecclesiam vniuersalem.* Hispani & Itali obstitere, & solus ex Gallis Archiepiscopus Aquensis. *Lib. 6. c. 5.*

96. Viros nobiles decem ei Sessioni interfuisse. Fuere decem ac septem. *Ibid.*

97. Interfuisse eidem viginti Theologos. Interfuere triginta & quinque. *Ibid.*

98. Cardinalem Giennensem post acceptum de purpura sibi impertita nuntium, publicis functionibus abstinuisse, ob pileolum rubrum nondum Româ allatum. Pileolus multò antè allatus erat, sed non ab ipso acceptus, quòd Cæsaris consentum prætolaretur. *Lib. 6. c. 6.*

99. Colloquium Ratisponense fuisse solum arte Catholicorum, & Cæsaris simulatione. Solum fuit operâ dumtaxat Lutheranorum. *Lib. 6. c. 9.*

100. Patres dubitasse de libro Baruch, cum inter sacros libros nec à Conciliis nec à Pontificibus Romanis numeraretur: sed quia ex eo quædam in Ecclesia legebantur, affirmasse, librum huiusmodi apud veteres habitum tamquam partem prophetiæ Ieremie. Contrarium omnino contigit, uti fusè videre est *Lib. 6. c. 11.*

101. Vergerium, quem ut innocentem describit, à Fide defecisse ob Pontificiorum asperitatem. Vergerij hæresis multò antè compluribus cæperat innotescere: & actum est cum ipso suavissimè quò ad frugem rediret, sed ex vano. *Lib. 6. c. 13.*

102. In Congregatione 5. Martij habita, Episcopos, præsertim inopes, exposulasse cum tumultu ob Bituntinum Romam accitum ad pensionem soluendam, & Legatos, ad tumultum sedandum, pollicitos se opem ipsi à Pontifice peturos. Nullum verbum de huiusmodi tumultu in eius Congregationis Actis extat. Res verò uti se habuit, narratur. *Ibid.*

103. Indistinctam Calicis communionem seruata in tota Ecclesia ducentis annis ante Tridentinam Synodum. Contrarius eius vsus ante quadringentos annos confirmatur. *Lib. 6. c. 18.*

104. Cæsarem nunquam destitisse agere cum Hermanno de Weda tamquam Archiepiscopo, quamuis per Pontificem abdicato: atque ab hoc, remedij impote, dissimulatam iniuriam. Hermannus & Archiepiscopali & Sepremuitali dignitate motus fuit, atque in paterno Comitatu per dedecus obiit. *Lib. 7. c. 1.*

105. Episcopos, seu Patres Concilij, Cæsareorum studiis permotos prope ad solam emendationis negotium conficiendum, prætermittà dogmatum tractatione; atque ideò hoc à Legatis consulto dilatum, donec Pontifex monetetur, & ab hoc responsum, ut iunctim vtrumque ageretur, quamuis alia esset Patrum inclinatio. In Legatorum literis nullum verbum fit de huiusmodi Patrum propensione; neque hæc literæ scriptæ fuere ad voluntatem Cæsareorum significandam, sed ad rationem emendationis

nis decemendam. *Lib. 7. cap. 2.*

106. Cardinalem Pacecum suasisse, ne tractatio dogmatum iniretur ante cognitam sententiam Nuntij Pontificij, in Germania agentis; & Legatos consensisse, dummodò interim Theologi res discutere pergerent. Numquam Pacecus dilationem tractationis dogmatum suasisit, nisi ex obliquo, eum eam dilationem semper liberè Legati apud Toletanum Hispanicum Oratorem receissent. *Lib. 7. c. 7.*

107. Fesulanum in suo de emendatione suffragio hoc solum egisse, ut sententiæ non per compendium, sed fusè audirentur, ac maiorem Concilij libertatem petiisse, ideoque verbis castigatum à Legatis, qui & penas minati. Sed de his ne vnicum quidem verbum extat in Massarelli Ephemeride, ubi Fesulani suffragium breuius recitatur. *Lib. 7. c. 4.*

108. Episcopum Clodiensem Concilio discessisse obtentâ morbicausâ, quòd cum Cardinali Polo in capite de Traditionibus contendisset. Clodiensis nullam morbum causatus, petiit cum alijs Episcopis facultatem adeundi suam Ecclesiam, quæ non procul aberat, ad sanctioris hebdomadæ dies ibi celebrandos; neque de Traditionibus cum Polo contendit, sed ob suam in dicendo imprudenciam ab vniuerso Cœtu reprehensus fuit. *Ibid.*

109. Inter Pontificem & Legatos plura vltò citòque fuisse scripta & rescripta de Regularium rebus: atque pro ipsorum causa multum cum Episcopis Italjs actum. Nihil de hoc apparet in eius temporis monumentis seuerioribus & minutoribus, sed contrarium liquet. *Lib. 7. c. 5.*

110. Controuersiam de Deipara super Originali labe in eo solum fuisse versatam: adicienda necne Decreto esset explicita exceptio, quâ declarare-

tur, nullam de Virgine haberi sermone; atque hoc solum fuisse à Franciscanis postulatum, Dominicans repugnantibus. Dominicans facillè huic consenserunt. Sed quæstio in eo fuit, num Franciscanorum opinio cum Laude, & aliqua meliori formula esset commemoranda. *Lib. 7. c. 7.*

111. Religiosum Deiparæ cultum paulatim inualuisse, quasi deceptione vulgi post Nestorianam hæresim. De Deiparæ sanctimonia cuiusque supra Sanctorum chorum præstantia, abissinè vel ab ipsis Ecclesiæ canabulis Patres tum Græci tum Latini loquuntur. *Ibid.*

112. Zuinglium non errasse super Originali peccato, atque hoc restatios plures Tridentinos Theologos, qui securatiùs Zuinglium legerant. Inter recentiores sectarios nemo magis quam Zuinglius hac in re aberrauit. Neque traditur, ne vnum quidem ex his Theologis vel per suspitionem contra sensisse. *Lib. 7. c. 8.*

113. Episcopos ob tenuem eorum scientiam tenuisse eam disputationem de peccati Originarij natura seu quidditate, quam vocant, aggredi. Contra Præsides ipsi monuere, ne eam rem decernerent, de qua Scholastici tantum inter se discrepabant; eum Concilium coactum esset ad errores dampnandos, non ad statuendum de opinionibus. *Lib. 7. c. 10.*

114. Româ allatum mandatum ad Legatos, ut de Vulgata editione approbanda superfederent. Hoc mandatum est fictitum. *Lib. 7. c. 12.*

115. Tridentum accessisse Petrum Danesium à Gallo legatum: in Sessione quinta lectas regie fidei literas: ab Oratore Gallo coram Patribus facundè peroratum. Gallici Oratores fuere tres, non vnus; atque inter Oratores Danesius postremus fuit: imò ad eum diem

Historia
Concilij Trid.
Part. I.
STV
5.

diem quâ prædicta Sessio habita est, Tridentum haud attigerant. Et Oratio habita fuit 8. Iulij in generali Congregatione. *Lib. 7. c. 13.*

116. Inter pacta, quibus Pontifex & Cæsar fœdus in Protestantibus iniecit, conditionem illam fuisse, quâ mutuum sibi auxilium spodebant, si quis ex ipsis à quocumque offenderetur ad fœdus impediendum; eamque conditionem in peculiari & æcana tabula expressam, ne Gallo id offensionem esset. Hæc conditio recitata fuit in publico Cardinalium conuentu, & cum aliis pactis in Acta Senatûs relata. *Lib. 8. c. 1.*

117. Die 17. Iunij statim post Sessionem quintam fuisse habitam Congregationem. Prima post Sessionem Congregatio habita est 21. die eiusdem mensis. *Lib. 8. c. 2.*

118. Ibi fuisse lectum libellum de materia iustificationis tractanda. Sine vilo libello Cerninus legatus, absente per morbum Montano, de ea locutus fuit. *Ibid.*

119. Patres Cæsarianos illi tractationi repugnasse: & commemorat rationes à Legatis temperamenti loco allatas. Hæc omnia falsa; numquam enim disputatum est, vtrum dogmatum tractatio continuanda. *Ibid.*

120. Cum Legati proponerent caput de mansione Episcoporum in suis Sedibus, in sequentibus Conuentibus Episcopum Vasonensem dixisse, illud caput haud posse componi, nisi tollerentur alia obstacula per Ecclesiam Romanam Episcopali functioni obiecta, ideoque Præsides etiam tractationem de his admittere coactos. Contrarium accidit; nam Legati in primo, non in secundo congressu dixerunt, antequam caput de mansione proponeretur, cogitandum de tollendis obstaculis, adeoque ab vnoquoque esse ex scripto promenda ea quæ sua in Ecclesia

Part. I.

experiebatur; & Episcopus Vasonen-
sis affirmavit impedimenta quæ ipse
experiebatur, non à Sede Apollolica,
sed à laicis Principibus oriri. *Ibid.*

121. Pontificem obtentu Protestantium armatorum inclinasse id temporis ad translationem ex Legatorum sententia; sed summo studio per Cæsarem ab eo consilio abductum. Hæc omnia falsa reuincuntur. *Lib. 8. c. 5.*

122. Legatos Pontificis iussu per moram & dissimulationem egisse. In literis quibus Pontifex sua ad Legatos iussa præscribebat, nihil frequentius mandatur, quàm vt sollicitè res expedirent tam publicæ causæ, quàm priuatæ securitatis gratiâ. *Ibid.*

123. Tridenti fuisse Iubileum promulgatum die 25. Aug. atque eius celebrandi causâ, fuisse spatio quindecim dierum Congregationes generales intermissas. Nec Iubilei promulgatio eâ die contigit, cum 19 Augusti prima ob Iubileum Supplicatio habita fuisset, nec eo mente Congregationes intermissas quindecim dierum spatio. *Ibid.*

124. Super sinceritate fidei quæ in hac vita possit haberi, an homo sit in gratia, fuisse inelamatum, haud esse habendam Scholasticorum rationem, quippe qui rationes ex Philosophia petitas secuti, haud valerent de Diuinis mysteriis iudicare. Contra idem Suanuis refert, Carmelitas adhaesisse suæ sententiæ ob auctoritatem Ioannis Bachonis, eorum scholæ principis, atque ita reliquos Scholasticos erga suos ipsorum Doctores egisse. *Lib. 8. c. 12.*

125. Catharinum fuisse cuiusdam de Prædestinatione sententiæ auctorem. Hæc sententia reipsâ ducentos ante annos tradita est à Guillelmo Occamo, Scoti discipulo; & à Gabriele Biel, qui propior Synodi temporis fuit, comprobata. *Lib. 8. c. 13.*

126. In gratiam Franciscanorum fuisse

M m m m

SYLLABVS ERRORVM HIST. SVAVIS.

fuisse Decreto de Iustificatione adiectum verbum non satis accommodatè. Hoc verbum prudentissimè additum fuit, & nou in gratiam Franciscanorum. *Ibid.*

127. Cardinalem Farnesum abeundi veniam à Cæsare petiisse, quòd non permiserit in castris Crucem ab eo præferri, atque ita illud bellum tamquam ad Religionem atinens declarari. Contrà Farnesius multò antè à Pontifice postularat discedendi facultatem, quæ in gratiam Cæsaris dilata, concessa fuit sub anni iam asperiozem

tempestatem. *Lib. 8. cap. 16.*
 128. Pontificem voluisse, vt Decretum de suspensione omnino promulgaretur, quippe vetitum turbamenta Lutheranorum, quòd cogendi essent à Cæsare Concilium adire. Contrà Pontifex & Legati impensis tot fludis, tot Nuntis missis, totque invitationibus, nihil vniquam aliud curarant, quàm vt Protestantes ad Concilium accederent, & Pontifex hanc ob causam tam validas vires Cæsari præstiterat, vt eos scilicet ad Concilium petendum adigeret. *Ibid.*

I N-

Historia
 Concilij Trid.
 Pars I.
 STV
 5.